

szellem napfényes mezőin járt, annak a világnak korlátlan fejedelme volt. Az emberekben gyarlóságuk, gyengeségük ellenére is egy szebb és tisztább élet lehetőségét látta: „Istenországa ti bennetek van“. Nem szétfosló ködre, tovatűnő felhőre építette világát; élete a legmélyebb és legigazabb valóságban: az Istenben gyökerezett. Akik előtt az eszmény valóság volt, azok mind az ő szellemében éltek, alkottak, győztek, szenvedtek, s ha kellett szívükkal pecsételték meg a hitet; hogy a látható világ minden gazdagságával az eszményi világ nélkül semmit sem ér, mert az ember csak addig ember, amíg tekintetét képes felemelni a jézusi magaslatokra, amíg hiszi, hogy a világ és az élet holnap más lehet, mint amilyen tegnap volt.

Ha egy szóba akarnám sűríteni az én lelkeszi szolgálatomat, küldetésemet, ezt mondanám: jöjj! Ha Istentől kérném szószéki és szertartási szolgálatom, egész lelkeszi szolgálatom gyümölcsét, azt kérném, hogy minden szolgálatomból Feléd csendüljön a hívás: jöjj velem! Jöjj velem Istenországába felé, Isten felé! Ámen.

JAKAB DÉNES

AZ ÉLET ÖRÖK

Jn 14,19

E húsvéti boldog találkozásban szívem őszinte szeretetével köszön-telek. Legyen hála Istennek, hogy a húsvétot elhozta, s az ünnep által mindannyiatok lelkében előbbé tette a vallásos hitet. Legyen hála a mindenható Istennek, hogy a templom padjaiban megsokasodott a hívek száma, s a hívek seregének ajkáról áhítattal zendül a zsoltár és száll az imádság. Szívem őszinte lelkesedésével örülök ez ünnepen, mert látom arcotokon az élet pírját, hallom körös-körül az élet ütemes hangját, látom az élet nagy csodáját, azt hogy minden megújult. A tojásban moccan az élet, a kéreg alatt indul a nedv a rügyek felé, az utcákon cseng a gyermekkacaj, a kertek alján illat száll a virágból.

Érezd meg most, hogy tavasz van; érezd meg hogy húsvét van, hogy ünnepet ül a föld és az ember: az élet ünnepét. Örvendj velem te is. Feledd el ma a fájdalokat és a gyászt. Gyógyuljon be szíved sajtó sebe. Hallgasd meg a tavaszi madárdalt s a csörgedező csermelyt, és a megérkezett ünnep neked hozott jézusi üzenetét, az örökélet evangéliumát: „Én élek, ti is élni fogtok“.

Jézus e biztató, lelkesítő kijelentését búcsúzásakor, végső nagyszenevedése, kínos keresztthalála előtt mondta tanítványainak, vigasztalás-képpen. A keresztet már megácsolták számára, a hohért már kijelölték, a harminc ezüst pénzt is már odaadták Júdásnak. Minden elő volt készítve. De még együtt van tanítványaival. Talán az utolsó, amit a nagypénteki tragédia előtt mond nekik: nem halok meg, hanem élni fogok, és ti is élni fogtok.

Ehhez hasonlót már többször tanított nekik, de ezzel most a halála előtt még egyszer aláhúzza az örökéletéről hirdetett tanításait. Nem halok meg. Jóllehet, hogy ma este elfognak, a kereszten ki kell szenvednem és a kő sír vár reám. De én mégis mondom néktek, hogy nem halok meg, mert az élet nincs a törekeny testhez kötve. Az élet több mint a porhüvely. Az életnek nem a bölcső a kezdete, s nem a koporsó a vége, az élet örök.

Örök, mert az örökkévaló mennyei Atyától való. Ez az Ő legdrágább ajándéka, s a mi legdrágább kincsünk. Tehát nem ideig-óráig való, hanem örökkévaló. És nem ér véget a keresztfán, nem ér véget a halálos ágyon, nem ér véget a máglyán, tovább megy, az örökkévaló Istennél otthonra talál a lélek által.

Ez egy tökéletes ajándék. Olyan tökéletes, mint aki adta. Nem fellobbanó délibáb, nem törekeny játékszer, nem szétpukkanó buborék, hanem boldogító bizonyosság, Istenországa folyománya és az istenfiúság tartozéka, az Istennel való közvetlen benső kapcsolat velejárója.

Az élet örök, mert Isten igazságos. Igazságának érvényesülni kell. Csak így lehet tökéletes a mi Isten ismeretünk. Így lesz bizonyosság a mi gyermeki szívünk óhajta. Így lesz teljes az isteni igazságszolgáltatás, melynek csorbát szenvednie nem szabad. Így lesz teljessé a Vele való szeretetközösség. Így visszhangzik húsvéti örömlünkben Jézus vigasztalása, a boldogító kijelentés: „én élek, ti is élni fogtok“.

És Jézus mindezt nemcsak tanította, hanem példaképpen a világ előtt felmutatta és mutatja mind e mai napig. Példája mondatja velünk a Timotheushoz írt második levél írójának vallomását ma is: „Jézus Krisztus . . . eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangélium által“. (1.10). Ebben a hitben született az első húsvét, a hét első napjának pirkadó, harmatos hajnalán. Ebben a szellemben kell ünnepelnünk ma mi is.

Az élet örök. A levágott fa gyökeréből új hajtás nő. A letarolt és fagytól dermesztett mezőkön az új tavaszban kizöldül, kivirul az élet. Ha itt lehull a virág, ott helyette másik nyílik. Ha itt elhalgat egy dalos madár, helyette ott másik nyitja dalra száját. S ha a mi dalunk elnémul, mások fognak dalolni helyettünk. Ha a mi arcunkon elhervad a pír, új arcokon újból virít majd. Ha a mi karjaink meglankadnak, munkára lendül az utánunk jövőké. Ha mi sírba szállunk alá, itt akkor is tavasz fog jönni, minden tél után és húsvét fog következni minden nagypéntek után. A virág szép és illatos, a pirkadó hajnal ígéretes lesz, s életörömről fog zengeni akkor is a húsvét.

Akik pedig átmentek ebből a látható világból ama láthatatlanba, ők is élni fognak. Egy új, számunkra ismeretlen létezési forma keretei között, Isten szeretetének melegében. Ezt tanította Jézus, s ezt zengi nekünk ez idei húsvét. Ezért érezzük ma magunkhoz újból közel elhalt szeretteinket is. Örök a szépség, örök a jóság, örök az igazság. Örök a mosoly, örök az erő, örök a lendület, örök a dal, örök az élet — ezt dobogja szívünk.

Nézz hát ez ünnepen magadba. Mennyit vétettél az élet ellen. Oly sokszor megátkoztad önmagad és mások életét. Oly sokszor akadályt gördítettél az élet kibontakozása elé. Nem tisztelted az életet. Nem voltál elég igényes életteddel szemben, és beérted az örökös porbavesző robottal, elvakított az élet anyagi javainak csábító varázsa, s lelked művelésére keveset gondoltál. Éltél, de közben nem volt időd embernek lenni, akin meglátszik, hogy Isten gyermeke, Jézus tanítványa.

Tanuld meg, hogy az életet nem csak végig küzdeni, végig szenvedni kell, de meg kell tanulni megbecsülni, ünnepelni azt. Tanuld meg, hogy az életet nem csak elfogyasztani lehet, de méltóvá kell tenni. Tanuld meg, hogy az élet robogó vonatán nem csak végig száguldani lehet, de azt áldottá tenni kötelesség. Tanuld meg, hogy azért jön a napsugaras, harmatos, virágos húsvét, hogy ezt eszedbe juttassa minden esztendőben.

Húsvét ünnepe azért jött el tehozzád, hogy örvendj az életnek. A tiédnek, a másokénak. Örvendj, hogy van tavasz, van húsvét, s van örök-élet. Amen.

ERKÖLCSI FELTÁMADÁS

Jn 11,25

Húsvét ünnepe örömnünnep. Tartalmában a diadal, a felszabadult érzés muzsikál: győzött az élet a halál felett. Időpontját tekintve sem lehet más, mint az élet, a napfény, a mosoly, a derű ünnepe. Az első tavaszi virágok, a fűzfa barka, a zöldellő vetések, a megpattant rügyek, a madarak tavaszi éneke, a meleg napsugár, a megtermékenyítő eső-cseppek: mind-mind olyan tényezők, melyek tartalmukban is az öröm lehetőségét kínálják számunkra minden esztendőben.

És bármennyire különös, azt is ki kell hangsúlyoznunk, hogy húsvét örömteli hangulata a halál tényéből nő ki. Jézus meghalt. Nagypénteken keresztre feszítették. A keresztről levették s Arimathiai József kőszíjába eltemették, követ hengerítettek a sír szájához. Harmadnapra övéi az élők között vélik felfedezni Mesterüket. Ujjongva hirdetik: feltámadott. Ez az evangélium, ez az örömhír a tanítványok, a keresztények között.

A természetben is ott a halál. Összel a levelek megsárgulnak, lehullnak. Elszárad a fű, elnémul a dalos madarak éneke, köd ül a hegyeken, s a szállingozó hópelyhek a természet fagyos halálnak látszatát keltik mibennük.

Nagypéntek és tél után jön a vidám örömnünnep, a dalos vidám ki-kelet. Így jött most is, hogy ebben az ünnepi órában felcsendülhessen a jólismert húsvéti örömmüzenet: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is, él.“

Az emberek általában kétféle halálról szoktak beszélni: testi és erkölcsi halálról.

A testi halálban megszűnik minden életfolyamat, testünk egyenlővé válik a puszta anyaggal. Lényének látható része belesímul az anyaföld ölébe, testének atomjai új létezési formát öltenek. Idők múltán lehet, hogy mintegy illatos virág látnak újból napvilágot, vagy mint könnyáztatta göröngy hullanak újabb koporsó deszkájára. Ezt a folyamatot a költő így énekli meg: „Ha adsz nekem részt a feltámadásban, / Óh add Uram, támadjak fel virágban / Harangvirágban örvények felett / Himbálják viharok a kelyhemet... / És ne kérdezzem, miért élek, mi végre / Hadd hervadjak egy kicsit boldogabban, / Hadd lássam kissé szebbnek az eget, / Figyeljek jobban a mélység szavára / A csengettyűmmel dí-